

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστίμου καὶ γαρτηνομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Οὐδία Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ.
Ἀννίνου. (Συν.) — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΙΩΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια
τῆς «Βασίλισσας Μαργώ»). — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ, διήγημα, μετάφρ. Π. Α Βάλδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. δ, ἐν ταῖς ἱπαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσά 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΤΑΛΑ προηγούμενα λεπτά 20.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κήπου. (Σελ. 58).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΔΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

(Συνέχεια [ἴδε προηγούμενον φύλλον].)

Καθόσον αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἐπανήρ-
χοντο εἰς τὸ πνεῦμά της ῥαγδαίως, ἡ
φωνή της ὑψοῦτο ἀκουσίως. Ἡ δυσπιστία,
ἣν ἀρχήθεν ἀπέκτησα κατὰ τὴν ἐν τῷ
πύργῳ διαμονήν μου καὶ ἥτις νυκτὸς καὶ
ἡμέρας βασανίζει τὸ φιλύποπτον πνεῦμά
μου, μὲ παρεκίνησεν ἀμέσως νὰ τὴν κατα-
στήσω προσεκτικὴν.

— Ὅμιλοι πλέον σιγά! τῇ εἶπα δια-
κόπτουσα αὐτήν. Τὸ παρὰ θυρον αὐτὸ εἶνε

ἀνοικτὸν ἄνωθεν τῆς δεινδροστοιχίας τοῦ
κήπου. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἶπέ μου τὰ συμ-
βάντα, Λαύρα. Εἶπέ μου λέξιν πρὸς λέ-
ξιν τί συνέβη μετὰξὺ σοῦ καὶ τῆς γυναι-
κὸς ἐκείνης.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ κλεισώμεν τὸ παρὰ-
θυρον;

— Ὅχι ὁμίλει μόνον πλέον σιγά! Ἐν-
θυμήσου πρὸ πικνὸς ἄλλου ὅτι εἶνε κιν-
δυνῶδες τὸ νὰ προσφέρῃ τις τὸ ὄνομα τῆς
Ἀννης Κάδερικ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύ-
γου σου! . . . Ποῦ τὴν συνήντησες;

— Παρὰ τὴν ἀποβάθραν, Μαριάννα.
Ἐξῆλθα, ὡς γνωρίζεις, διὰ ν᾿ ἐνέυρω τὴν
καρφίδα μου καὶ ἠκολούθησα κατὰ πρῶ-

τον τὴν ἀτραπὸν, ἥτις διέρχεται διὰ τῆς
δεινδροφυτείας, βαινίονσα βῆμα πρὸς βῆμα
καὶ παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς χαμκί.
Ἐφθασα οὕτω πῶς μετὰ μακρὰν ὁδοιπο-
ρίαν μέχρι τῆς παλαιᾶς καλύβης, παρὰ
τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, μόλις δ' εἰσῆλθόν,
ἐγουνυπέτησα διὰ νὰ ἐρευνήσω εἰς τὸ ἔδα-
φος. Ἐξηκολούθουν τὰς ἐρεῦνας μου, ἔ-
χουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύ-
ραν, ὅτε ἤκουσα ὀπισθεν μου φωνὴν ἄ-
γνωστον, κρᾶζουσάν με μεθ' ὑπερβολικῆς
τρυφερότητος:

«— Δεσποινὶς Φαίρλη!» ἔλεγεν ἡ φωνή.

— Δεσποινὶς Φαίρλη;

— Ναί μ' ἐκράζε με τὸ ὄνομα τὸ ὀ-

ποῖον ἔφερα, ἐνόσω ἤμην ἄγαμος, μὲ τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο ὄνομα, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἤλπιζα πλέον νὰ με ἀποκαλέσῃ κανεὶς! Ἡ γένην διὰ μίαν ὄχι πεφοβισμένη, διότι ἡ φωνὴ εἶχε ἐκφράσιν πολὺ τρυφερὰν καὶ πολὺ ἀγαθὴν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ φόβον, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ λίαν ἐκπληκτος. Εἶδα τότε ὁρθίαν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἱσαμένην γυναῖκά τινα! παρατηροῦσάν με, ἥς ἡ μορφή μοι ἦτο ἀγνωστος.

— Τί φόρεμα εἶχεν;

— Εἶχε φόρεμα λευκόν, καθαρὸν καὶ καλῶς κατεσκευασμένον, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἀθλιόν τι περιώμιον, χρώματος ἀμαυροῦ, σχεδὸν διαφανὲς ἐκ τῆς χρήσεως. Ὁ πῖλός της ἦτο μαῦρος ψάθινος, ἐλεεινὸς καὶ ἐφθαρμένος ὡπως καὶ τὸ περιώμιον. Ἐξεπλάγην διὰ τὴν διαφορὰν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ φορέματός της καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτῆς ἱματισμοῦ! αὕτη δὲ ἐννόησε βεβαίως τὴν παρατήρησίν μου.

— Μὴ παρατηρῆτε τὸν πῖλόν μου καὶ τὸ περιώμιόν μου, μοι εἶπε, λαλοῦσα μετὰ σπουδῆς, μὲ λέξεις διακεκομμένες ὡς νὰ τῇ ἔλειπεν ἡ ἀναπνοή. Ὅταν δὲν δύναμαι νὰ φορέσω λευκὰ, ὀλίγον μὲ μέλλει διὰ τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἐνδύομαι. Τὸ φόρεμά μου κυττάξατέ το ὅσον θέλετε, δι' αὐτὸ κἀν δὲν αἰσχύνομαι.

Δὲν ἦσαν ἀληθῶς παρὰδοχοὶ οἱ λόγοι της; Πρὶν δυνῆθαι νὰ δικαιολογηθῇ ὡπωσδήποτε, μοι ἔτεινε τὴν μίαν τῶν χειρῶν δι' ἣς ἐκράτει τὴν ἀπολεσθεῖσαν καρφίδα μου. Ἐπλησίασα πρὸς αὐτὴν χαίρουσα καὶ εὐγνωμονοῦσα διὰ νὰ τῇ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστήσεις μου.

— Μὲ εὐγνωμονεῖτε τόσο, μὲ ἠρώτησεν, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ μοῦ κάμντε μίαν χάριν;

— Ναί, ἀπήντησα θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δυνῆθαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος ἐφ' ὅσον ἐξαργτάται ἀπ' ἐμοῦ.

— Πολὺ καλὰ λοιπὸν ἀφοῦ ἀνεῦρον ἐγὼ τὴν καρφίδα σας ἐπιτρέψατε ἐγὼ καὶ νὰ τὴν προσαρμόσω ἐπὶ τοῦ στήθους σας!

Ἡ αἴτησις ἦτο τόσο ἀπροσδόκητος, τόσο ἐκτακτον ζέσιν καὶ προθυμίαν ἐδείκνυε προφέρονσα αὐτὴν, ὥστε ὡπισθοχώρησα κατὰ ἓν ἢ δύο βήματα ἐν ἀμηχανίᾳ διατελοῦσα περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἀ! μοι εἶπεν, ἡ μήτηρ σας θὰ μὲ ἄφινε νὰ προσαρμόσω αὐτὴν τὴν καρφίδα!

Εἰς τοὺς λόγους της, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐπικλήσιν ἐκείνην τῆς μητρός μου, γενομένην μὲ τόνον ἐπιπλήξεως, ἐνυπῆρχέ τι, τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμε νὰ αἰσχυρθῇ διὰ τὴν δυσπιστίαν μου.

— Ἐγνωρίσατε τὴν μητέρα μου; τῇ εἶπον. Εἶνε πολὺς καιρὸς; Δὲν σὰς ἔχω ἰδεῖ ἄλλοτε; σὰς βλέπω σήμερον διὰ πρῶτην φοράν.

Κατεγίνετο νὰ προσαρμόσῃ τὴν καρφίδα διὰ τῶν χειρῶν της ἀφῆκε τὴν ἀσχολίαν της καὶ μοι εἶπέ:

— Δὲν ἐνθυμεῖσθε μίαν ὥραϊαν ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως εἰς Λίμμεριτζ, καθ' ἣν ἡ μήτηρ σας κατήρχετο τὴν μικρὰν ἀτραπὸν, τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ σχολεῖον κρατοῦσα δι'

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 58.

ἐκατέρως τῶν χειρῶν ἐν κοράσιον; Ἐκτοτε δὲν ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ ἐνθυμηθῶ, καὶ ἡ ἐνθύμησις τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπέμεινε ζωηρὰ εἰς τὸν νοῦν μου. Σεῖς ἦσθε τὸ ἐν κοράσιον καὶ ἐγὼ τὸ ἄλλο. Ἡ ὥραϊα καὶ εὐφυὲς δεσποινὶς Φαίρλη καὶ ἡ Ἄννα Κάδερικ ἡ πτωχὴ εὐθὺς ἦσαν τότε περισσότερον συνδεδεμένοι ἀφ' ὅτι εἶνε σήμερον!..

— Καὶ τὸ ἐνθυμήθης, Λαύρα, ὅτε σοι εἶπε τὸ ὄνομά της;

— Ναί. Ἐνεθυμήθην ὅτι εἰς Λίμμεριτζ μὲ εἶχες ἐρωτήσῃ περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ, λέγουσά μοι ὅτι ἄλλοτε τὴν εὗρισκον πολὺ ὁμοιάζουσαν πρὸς ἐμέ.

— Καὶ τὸ ἐνεθυμήθης αὐτό, Λαύρα;

— Αὐτὴ ἡ ιδέα μοι τὸ ὑπενεθύμισεν. Καθὼς τὴν ἐκύτταζα ὅτε ἦτο πολὺ πλησίον μου, μοι ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν αἴφνης ἡ ιδέα ὅτι ὁμοιάζομεν πρὸς ἀλλήλας. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὡχρὸν, ἰσχνόν, καταβεβλημένον ἢ θέα αὐτοῦ μοι προὔζειν φρικίαν, ἐνόμιζα ὅτι ἔβλεπα ἐμυτὴν εἰς κάτοπτρον μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀγνοῶ διατί μοι ἐνεποίησε τοσαύτην συγκίνησιν, ὥστε ἐπὶ τινος στιγμῆς δὲν ἠδυνήθην ποσὸς νὰ λαλήσω.

— Ἐφάνη προσβεβλημένη ἐκ τῆς σιωπῆς σου;

— Φοβοῦμαι μὴ προσεβλήθῃ τῷ ὄντι ὀλίγον.

— Δὲν ἔχετε, μοι εἶπεν, οὔτε τὴν μορφήν οὔτε τὴν καρδίαν τῆς μητρός σας. Ἡ ὄψις τῆς μητρός σας ἦτο ὀλίγον τι μελαγχροινὴ, ἄλλ' ἡ καρδιά της, δεσποινὶς Φαίρλη, ἦτο καρδιά ἀγγέλου.

— Ἐστὲ βεβαία, τῇ ἀπήντησα, ὅτι εἶμαι λίαν εὐνοϊκῶς διατεθειμένη πρὸς ὑμᾶς, ἂν καὶ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς ἐκφράσω ὅτι αἰσθάνομαι. Ἀλλὰ διατί μὲ ἀποκαλεῖτε, δεσποινίδα Φαίρλη;

— Διότι ἀγαπῶ τὸ ὄνομα Φαίρλη, ἐνῷ βδελύττομαι τὸ ὄνομα Κλάυδ! ἀνέκραξε μετ' αἰφνιδίου ἐξάψεως.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδεμίαν ἐνδείξιν παραφροσύνης διεῖδχα ἐν τῇ συμπεριφορᾷ της πλὴν ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν της τότε μοι ἐφάνη ὅτι κτελλήθη ὑπὸ παραφορᾶς.

— Ἐνόμιζα, τῇ εἶπον ἐνθυμουμένη τὴν παρὰδοξον ἐπιστολὴν ἣν μοι ἔγραψεν εἰς Λίμμεριτζ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν καθησυχάσω, ὅτι ἠγνοεῖτε τὸν γάμον μου. Τότε μετὰ πικροῦ μειδιάματος ἐκείνη καὶ στρέφουσα ἄλλοι τὴν κεφαλὴν, ἐπκνέλαβεν.

— Ὅτι ἠγνόουν τὸν γάμον σας!... ἀλλ' ἐγὼ εὗρισκω ἐδῶ ἀκριβῶς, διότι εἴσθε νυμφευμένη, ἦλθα νὰ χρησιμεύσω ὡς θυμὸς ἐξίλαστῆριον πρὶν νὰ συναντηθῶ μετὰ τῆς μητρός σας εἰς τὰς χώρας τὰς ἐκείθεν τοῦ τάφου.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ὡπισθοχώρει ἀπομακρυνομένη ἀπ' ἐμοῦ, ἕως ὅτου εὗρεθαι ἐκτὸς τῆς καλύβης, αὐτόθι δὲ στρέφουσα πανταχόσε τὸ βλέμμα, ἐφάνη ἀκρωμένη μετὰ προσοχῆς.

Ὅτε μετὰ τινος στιγμῆς σιωπῆς, ἠθέ-

λησε νὰ μοι ἀποτείνῃ ἐκ νέου τὸν λόγον, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον μου ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐστήριξε τὰς χεῖράς της ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παραστάδων.

— Δὲν με εἶδετε χθὲς τὴν ἐσπέραν, μοι εἶπε, πλησίον τῆς λίμνης; Δὲν με ἠκούσατε ὅτε σὰς παρηκολούθουν ἐντὸς τοῦ δάσους; Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καιροφυλακτῶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς ὁμιλήσω κατ' ἰδίαν. Ἐγκατέλειψα, ἀφήσασα αὐτὴν ἀνήσυχον καὶ πεφοβισμένην περὶ ἐμοῦ, τὴν μόνην φίλην ἣν ἐπὶ γῆς ἔχω διέτρεξα τὸν κίνδυνον ν' ἀπαχθῶ ἐκ νέου καὶ νὰ κλεισθῶ ἐντὸς φρενοκομείου ἐνθα εὕρισκόμενη, καὶ ταῦτα πάντα πρὸς χάριν σου, δεσποινὶς Φαίρλη, πρὸς χάριν σου.

— Οἱ λόγοι οὗτοι μ' ἐφόβιζον, Μαριάννα, καὶ ὅμως ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἐκφράσει της καὶ τι, ὅπερ μοι συνεκίνησε τὴν καρδίαν. Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο ἦτο οἶκτος, οἶκτος εἰλικρινῆς, διότι ἦν τλησα ἐξ αὐτοῦ τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσω τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα ἂν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν καλύβην καὶ νὰ καθήσῃ πλησίον μου.

— Ἐδέχθη;

— Ὅχι. ἔσειε τὴν κεφαλὴν λέγουσα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ ὅπου ἦτο καὶ νὰ φρουρῇ, νὰ τείνῃ τὸ οὖς, μήπως ἦθελεν ἔλθῃ κανεὶς καὶ μᾶς ἀνεύρῃ ἐξαίφνης. Καὶ μέχρι τέλους τῆς συνδιαλέξεώς μας ἔμεινεν ἐκεῖ παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παραστάδος, ὅτε μὲν κλίνουσα πρὸς ἐμέ διὰ νὰ μοι ὁμιλήσῃ, ὅτε δὲ ὡπισθοχωροῦσα αἴφνης διὰ νὰ ῥίψῃ περὶ αὐτὴν ἀνήσυχον βλέμμα.

— Ἡμὴν χθὲς ἐδῶ, μοι εἶπε, πρὶν νυκτώσῃ, ἤκουσα τὴν συνδιαλέξιν σας μετὰ τῆς κυρίας, ἥτις σὰς συνώδευεν. Σὰς ἤκουσα νὰ λέγητε ὅτι σὰς ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν κάμντε νὰ σὰς πιστεύσῃ ἢ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σιωπήσῃ. Ὡ! γνωρίζω καλῶς τί ἐσήμαινον αὐταὶ αἱ λέξεις σας. Ἡ συνειδήσίς μου τὰς ἐξήγει, καθόσον ἐπληττον τὴν ἀκοήν μου. Ὡ, διατί ν' ἀφήσω νὰ σὰς νυμφευθῇ! Ἰδοὺ ὅτι πραγματοποιοῦνται οἱ φόβοί μου, οἱ ἔδυνηροί, οἱ τρελλοὶ φόβοί μου!..

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ἐφθαρμένου περιώμιου της καὶ ἐξηκολούθει ἐν τοιαύτῃ στάσει νὰ ψιθυρίζῃ καθ' ἑκαστὴν. Ἡρξισα νὰ φοβῶμαι μήπως ἐπέλθῃ εἰς αὐτὴν φοβερὰ τις προσβολὴ νευρικὴ ἐκ τῆς ἀπελπισίας, καθ' ἣς οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐγὼ ἠδυνάμεθα ν' ἀντιστῶμεν.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ πράυνῃτε, τῇ εἶπον, προσπαθήσατε νὰ μοι ἐξηγήσῃτε τίνι τρόπῳ ἠδύνασθε νὰ ἐμποδίσῃτε τὸν γάμον μου.

Ἀπέσπυεν ἐκείνη τὸ περιώμιον τὸ κρύπτον τὴν μορφήν της καὶ ῥίπτουσα πρὸς ἐμέ βλέμμα ἀόριστον καὶ ἀβέβαιον.

— Ἐπρεπε νὰ ἔχω ἀρκετὸν θάρρος ἀπήντησεν, ὥστε νὰ διαμείνω εἰς Λίμμεριτζ, δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῶ τόσο ἐκ τῆς εἰδήσεως περὶ τῆς ἀφίξεώς του. Ἐπρεπε νὰ σὰς προειδοποιήσω, νὰ σὰς προφυλάξω ἐνόσω ἦτο καιρὸς. Διατί ν' ἀποτολήσω

μόλις νὰ σὰς γράψω ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν; Διὰ τὴν νὰ κάμω κακόν, ἐνῶ ἐπεθύμουν μόνον τὸ καλὸν νὰ πράξω; ὦ! ἰδοὺ οἱ φόβοι μου!..»

Ἐπανέλαθε τὰς λέξεις ταύτας καὶ διὰ δευτέραν φοράν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτῆς περιωμίου. Ἐνεποίει τρόμον ἢ θέα τῆς, ὅπως καὶ οἱ λόγοι τῆς.

— Καὶ τὴν ἠρώτησες, βεβαίως, Λαύρα, ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ φόβοι ἐφ' ὧν ἐκάστοτε ἐπανήρχετο μετὰ τόσης ἐπιμονῆς;

— Ναί, τῇ ἀπέτεινα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

— Καὶ τί ἀπήντησεν;

— Ἀντὶ ἀπαντήσεως μὲ ἠρώτησεν ἂν θὰ ἠσθάνομην φόβον ἐκ τῆς παρουσίας ἀνθρώπου, ὅστις ἀφοῦ μὲ ἐνέκλεισεν εἰς φρενοκομεῖον ἦτο διατεθειμένος, κεκτημένος πρὸς τοῦτο τὰ μέσα, νὰ μὲ καθεύρῃ εἰς αὐτὸ ἐκ νέου.

— Καὶ τὸν φοβεῖσθε ἀκόμη; τῇ εἶπον. Βεβαίως ὄχι, διότι ἄλλως, δὲν θὰ ἤρχεσθε ἐδῶ.

«— Ὅχι, ἀπήντησε, τώρα δὲν φοβοῦμαι πλέον.»

Τὴν ἠρώτησα τί τὴν καθυσχύαζεν. Ἐκλινεν αὐτὴ ἐξάφνης πρὸς ἐμὲ καὶ μοι εἶπεν:

«— Δὲν τὸ μαντεύετε;...»

Ἐνευσα ἀρνητικῶς.

«— Παρατηρήσατέ με!» προσέθηκεν.

Τῇ εἶπα τότε, ὅτι λίαν ἐθλιβόμην βλέπουσα ὅτι εἶχεν ὄψιν τόσον λυπημένην καὶ ἀσθενικήν. Διὰ πρώτην φοράν ἐμειδίσαεν.

«— Ἀσθενής! Ἐψιθύρισεν ἄλλο παρὰ ἀσθενής!... Καὶ τώρα ἐννοεῖτε διὰ τὴν δὲν τὸν φοβοῦμαι πλέον. Ἄλλ' εἰπέτε μοι, πιστεύετε ὅτι θ' ἀνεύρω τὴν μητέρα σας ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν;... Καὶ ἂν τοῦτο συμβῇ, θὰ μὲ συγχωρήσῃ;»

Ἦμην τόσον συγκεκινημένη καὶ ἐκθαμβος, ὥστε οὔτε λέξιν ἠδυνήθην ν' ἀπαντήσω.

«— Ἐσκέρθην περὶ τούτου, προσέθηκε, καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καθ' ὃ ἐζήτουν νὰ κρυβῶ ἀπὸ τὰς ἐρεῦνας τοῦ συζύγου σας καὶ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔμεινα ἀσθενής. Καὶ αἱ σκέψεις μου μὲ ὠδήγησαν ἐδῶ διὰ τῆς βίρας... Θέλω νὰ ἐξηγηθῶ διὰ τὸ σφάλμα μου... Θέλω νὰ ἐκμηδενίσω ὅσον μοι εἶνε δυνατόν τὸ κακὸν ὅπερ ἐπραξά ἄλλοτε.»

Τὴν καθικέτευον ἐγὼ μετὰ πάσης ζέσεως νὰ μοι ἐξηγήσῃ τί ἐννοεῖ διὰ τῶν λόγων τούτων· πλὴν αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ μὲ βλέπῃ μὲ βλέμμα ἀπλανὲς καὶ ἀφηρημένον.

«— Ἐγώ, ἔλεγε καθ' ἑκαστὴν μεθ' ὅφους ἀμφιβολίας, ἐγὼ θὰ ἐκμηδενίσω τὸ κακὸν ἐκεῖνο!... Σεῖς ἔχετε φίλους, οἵτινες θὰ σὰς ὑπερασπίσωσιν. Ἄν κατορθώσῃτε νὰ γνωρίσῃτε τὸ μυστικόν του, θὰ σὰς φοβεῖται· δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ φερθῇ πρὸς σὰς ὅπως ἐφάρθη πρὸς ἐμέ. Ὅθι σὰς σέβεται ὅπως δῆποτε, διότι θὰ φοβῆται καὶ σὰς καὶ τοὺς φίλους σας. Καὶ ἐὰν σὰς σεβάσθῃ... ἐὰν θὰ ὀφείλῃτε εἰς ἐμὲ τοῦτο...»

Ἀνέμεινα μετ' ἀνυπομονησίας τὸ τέλος τῆς φράσεως ταύτης· ἀλλ' ἀφοῦ εἶπε τὰς λέξεις αὐτάς, ἐσιώπησεν.

— Καὶ θὰ προσεπάθης ἀναμφιβόλως νὰ τὴν κάμῃς νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Βεβαίως· ἀλλ' αὐτὴ ἀπεσύρθη ἐκ νέου καὶ ἔδραμε νὰ στηριχθῇ μὲ τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὸ πρόσωπον εἰς ἓνα τῶν τοίχων τῆς καλύβης.

«— ὦ! τὴν ἤκουον νὰ λέγῃ μετὰ παράφρονος στοργῆς, ἥτις μ' ἐφόδιζεν, ἐπεθύμουν μόνον νὰναπαυθῶ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, πλησίον τῆς μητρὸς σας. Ἐπεθύμουν νὰ ἐξυπνήσω εἰς τὸ πλευρόν της, ὅτε θὰ ἤχησῃ ἢ σάλπιγξ τῶν ἀγγέλων καὶ ὅταν, μετὰ τὸ σύνθημα τοῦτο, οἱ τάφοι θὰ ποδώσωσι τοὺς νεκροὺς τῶν!...»

— ὦ, Μαριάννα! ἔτρεμον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἦτο φρικτὸν πρᾶγμα νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς νὰ ὁμιλῇ τοιοῦτο τρόπον!

«— Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐλπίζω τὸ τοιοῦτο, προσέθηκε στεφρομένη ὀλίγον διὰ νὰ μὲ παρατηρήσῃ· πτωχὴ ξένη ὡς ἐγώ δὲν δικαιούται νὰ τύχῃ τοιούτου προνομίου. Δὲν θὰναπαυθῶ ὑπὸ τὸν μαρμαρίνον σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἐπλυνά μὲ τὰς ἰδίās μου χεῖρας, τὸν ὁποῖον κατέστησα τόσον λευκὸν καὶ τόσον καθαρὸν! ὦ! ὄχι, ὄχι! Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὄχι τὸ τῶν ἀνθρώπων, θὰ μὲ ὠδηγήσῃ πρὸς ἐκείνην, ἐκεῖ ὅπου μετὰ τοὺς κόπους εὐρίσκει τις ἀνάπαυσιν...»

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἡσύχως, θλιβερῶς, μετὰ μελαγχολικοῦ στεναγμοῦ, σημαίνοντος ἀπαρηγόρητον ἀπελπισίαν. Ἐπειτα πρὸς στιγμὴν εἰσέγησε. Ταραχὴ ζωηρὰ ἐξαγγραφίζετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς· ἐφαίνετο σκεπτομένη ἢ προσπαθοῦσα νὰ σκεφθῇ.

«— Τί ἔλεγα πρὸ ὀλίγου; ἠρώτησε μετὰ βραχυταίνου σιγῆς. Ὅταν ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρὸς σας, ἀποδιώκει πάσαν ἄλλην ιδέαν. Τί ἔλεγα λοιπόν;... τί ἔλεγα;»

Μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσηνεΐας καὶ γλυκύτητος ἐδοήθησα τῇ ἀτυχῇ νὰ ἐπανεύρῃ τὸ νῆμα τῶν ιδεῶν τῆς.

«— Ἀ, ναί! ναί! προσέθηκεν, ἐξακολουθοῦσα νὰ κατέχεται ὑπὸ τῆς ἀορίστου αὐτῆς ἀμηχανίας. Σεῖς εὐρίσκεσθε ἄνευ βοήθειας, ὑπὸ τὴν διακρίσιν τοῦ κακοτρόπου συζύγου σας... Ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ ἐκτελέσω ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἦλθα ἐδῶ. Πρέπει νὰ ἐπανορθώσω τὴν βλάβην, ἣν σὰς ἐπροξένησα ἄλλοτε, δειλιάσασα νὰ προβῶ εἰς ἀποκαλύψεις, αἵτινες θὰ σὰς ἐσωζον.»

— Τί ἔχετε νὰ μοι εἰπῇτε; τὴν ἠρώτησα.

«— Ὅθι σὰς εἶπω, ἀπήντησε, τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον τόσον φοβεῖται ὁ σκληρὸς σας σύζυγος. Πρὸ τίνος καιροῦ τὸν ἠπείλησα δι' αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ καὶ τὸν ἔκκαμα νὰ τρέμῃ· καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀπειλήσῃτε καὶ θὰ τρέμῃ ἐνώπιόν σας, ὅπως ἔτρεμε πρὸ ἐμοῦ...»

Εἶδα τότε τὴν μορφήν τῆς ἀποκτῶσαν ἔκφρασιν ζοφερωτέραν, ἀπόγνωσιν δὲ καὶ

ἀγανάκτησιν ἐξέφραζε τὸ βλέμμα τῆς. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἐμὲ μὲ κίνημα ἀφηρημένον, ἀκατάληπτον.

«— Ἡ μήτηρ μου γινώσκει τὸ μυστικόν, ἔλεγε. Τὴν ἐβάρυνε καὶ κατέφθειρε τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς τῆς... Μίαν ἡμέραν, ὅτε ἐμεγάλωσα, εἶπε κατὰ τι περὶ αὐτοῦ καὶ εἰς ἐμέ, καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ σύζυγός σας...»

— Ἰδοὺ! αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω!...

Ἐξακολούθησε! ἀνέκραξα ἀκουσίως. Τί σοῦ εἶπε περὶ τοῦ συζύγου σου;

— Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, Μαριάννα, ἐσιώπησεν ἐκ νέου.

— Καὶ δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο;

— Ἐστάθη ἀκρωμένη μετὰ προσοχῆς.

«— Σιωπῇ! ἐψιθύρισεν ἐκτεινόνσα πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρά της μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀορίστου καὶ ἀναποφασίστου κινήματος, σιωπῇ! Καὶ ἀπεπαρύνθη πλαγίως ἐκ τῆς θύρας βραδέως βαδίζουσα βῆμα πρὸς βῆμα μέχρις ὅτου ἡ γωνία τοῦ τοίχου τὴν ἀπέκρυψεν ἐκ τοῦ βλέμματός μου.

— Καὶ τὴν παρηκολούθησες, βεβαίως.

— Ναί! ἡ περιεργία μου μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ ἐγερεθεῖσα τὴν παρηκολούθησα. Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐφθασα εἰς τὴν θύραν, ἐπεφάνη ἐκείνη ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, διότι εἶχε περιέλθει τὴν καλύβην.

— Τὸ μυστικόν! τῇ εἶπα ταπεινῇ τῇ φωνῇ· μέναιτε καὶ εἰπέτε μοι τὸ μυστικόν!

Πλὴν αὐτὴ μὲ ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐξηκόντισεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἔμπλεον τρόμου.

«— Ὅχι, τώρα· μοι εἶπεν· τώρα δὲν εἴμεθα μόναι, μᾶς κατασκοπεύουν! Αὐριον ἐδῶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃτε μόνη!... Μ' ἐννοεῖτε;... μόνη νὰ ἔλθῃτε!...»

Μὲ ὠθήσε νὰ εἰσέλθω ἐντὸς τῆς καλύβης δι' ἀποτόμου κινήματος καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— ὦ Λαύρα, Λαύρα!... ἰδοὺ ἔχασες καὶ ἄλλην εὐκαιρίαν. Ἄν ἤμην ἐγὼ σιμὰ σου, βεβαίως, δὲν θὰ μᾶς διέφευγεν. Πρὸς ποῖον μέρος τὴν εἶδες ν' ἀναχωρήσῃ;

— Πρὸς ἀριστεράν· ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔδαφος καθίσταται διὰ μιᾶς ἀνώμαλον, ὅπου εἶνε τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

— Ἐξῆλθες ἔξω; τὴν ἐφώνησες;

— Καὶ πῶς ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω; Ἦμην βωβὴ καὶ ἀκίνητος ὑπὸ τοῦ φόβου.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ὅτε ἠδυνήθης νὰ κινηθῇς· ὅτε ἐξῆλθες;

— Ἦλθα ἐδῶ δρομαία διὰ νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ διατρέξαντα.

— Εἶδες ἡ ἤκουσες τίποτε εἰς τὴν δεινδροφυτείαν;

— Ὅχι· ὅτε διήλθον δι' αὐτῆς ἐπεκράτει ἐκεῖ ἄκρα σιγὴ καὶ ἡσυχία.

Ἐστὴν πρὸς στιγμὴν σκεπτομένη. Τὸ τρίτον ἐκεῖνο ἄτομον ὑπετίθετο ὅτι παρευρέθη κρυφίως κατὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἦτο πραγματικότης ἢ ἦτο πλᾶσμα χιμαίρικόν τῶν φόβων τῆς Ἀννης Κάδερικ; Ἦγνόουν τί νὰ ὑποθέσῃ. Τοῦτο μόνον ἦτο βέβαιον ὅτι ἀκριβῶς ἐνῶ ἐπρόκειτο ν' ἀνακαλύψωμεν τὰ πάντα, ὁ σκοπός μας ἀπετύγχανε

καὶ πάλιν. Καὶ ἀπετύγχανεν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἤθελε φανῇ ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν εἶχεν ὀρίσει διὰ τὴν ἐπαύριον ἐντὸς τῆς παρὰ τὴν λίμνην καλύβης.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι μοὶ διηγήθης πάντα ὅσα συνέβησαν χωρὶς νὰ παραλείψῃς τίποτε; ἠρώτησα τὴν ἀδελφὴν μου· μοὶ ἐπανέλαβες ἀκριβῶς καὶ ἐπὶ λέξει ὅσα σοὺ εἶπεν;

— Πιστεύω, ἀπήντησεν. Δὲν ἔχω τόσον καλὸν μνημονικόν, Μαριάννα, ἀλλὰ τὴν ἐντύπωσιν μοὶ ἔκαμε καὶ τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε καμμία περίστασις, ἀπὸ τὰς οὐσιώδεις τοῦλάχιστον, δὲν μὲ διέφυγεν· εἰμαι βεβαία.

— Φιλτάτη μου Λαύρα, καὶ αὐτὰ τὰ μάλλον ἀσήμαντα περιστατικὰ ἔχουσι σημασίαν, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ. Σκέψου καλλίτερα!... Δὲν τὴν διέφυγεν ὑπινιγμός τις περὶ τοῦ μέρους εἰς ὃ ἐπὶ τοῦ παρόντος διαμένει;

— Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ εἶπε τίποτε.

— Δὲν ἀνέφερε τίποτε περὶ μιᾶς συντροφῆς, περὶ μιᾶς φίλης της... περὶ τινος κυρίας Κλέμεντς;

— Ἀ, ναι, ναι!... ἐλησμόνουν αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Κλέμεντς παρεπονεῖτο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς λίμνης διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς, παρακαλοῦσα καὶ ἱκετεύουσα αὐτὴν νὰ μὴ ἐκτεθῇ μόνη εἰς τὴν ἐρημίαν.

— Δὲν σοὺ εἶπε τίποτε ἄλλο περὶ τῆς κυρίας Κλέμεντς;

— Ὁχι, τίποτε ἄλλο.

— Δὲν σοὺ εἶπεν εἰς ποῖον μέρος κατέφυγε μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἐκ Τόδδς Κόρνερ;

— Ὁχι· εἰμαι βεβαιωτάτη.

— Οὔτε ποὺ διέμεινε κατόπιν; οὔτε περὶ τῆς ἀσθενείας της;

— Ὁχι, Μαριάννα· οὐδὲν ἐξ αὐτῶν μοὶ ἀνέφερον. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί φρονεῖς περὶ πάντων τούτων; Ἐγὼ δὲν εἰδεύρω τί νὰ σκεφθῶ οὔτε τί νὰ πράξω.

— Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ πράξης, ἀγαπητή μου ἀδελφὴ· νὰ ὑπάγῃς αὐριον εἰς τὴν καλύβην, ὅπως συνεφώνησες. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον θὰ ἦναι σπουδαία ἡ μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης δευτέρα συνέντευξίς σου. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἦσαι μόνη. Θὰ σὲ παρακολουθήσω ἐξ ἀποστάσεως· κανεὶς δὲν θὰ μὲ ἴδῃ, ἂν παρὰ τῇ δὲ ἀνάγκῃ, θὰ δράμω ὅταν μὲ καλέσῃς. Ἡ Ἄννα Κάδερικ διέφυγε πρό τινος καιροῦ ἀπὸ τὸν Βάλτερ Χαρτράϊτ, διέφυγε ἀπὸ σὲ χθές. Πλὴν ἀπὸ ἐμὲ δὲν θὰ διαφύγῃ ὅτι καὶ ἂν συμβῇ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει τῷ ὄντι μυστικὸν ἐμπνέον τρόπον εἰς τὸν σύζυγόν μου; μὲ ἠρώτησεν. Ἀς ὑποθέσωμεν, Μαριάννα, ὅτι εἶνε τοῦτο ἀπλὴ φαντασιοπληξία τῆς Ἄννης Κάδερικ· ἂς ὑποθέσωμεν, ὅτι ἤθελε μόνον νὰ μὲ ἴδῃ καὶ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ χάριν τῶν ἀναιμνήσεών της, αἵτινες τῇ εἶνε τόσον προσφιλεῖς. Ἡ συμπεριφορὰ της ἦτο τόσον ἀλλόκοτος, ὥστε μοὶ ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὴν ὑποψίαν. Ἐμπορεῖς νὰ πιστεύ-

σῃς τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς γυναικὸς;

— Πιστεύω εἰς τὰς παρατηρήσεις μου ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ συζύγου σου, Λαύρα. Κρίνω τοὺς λόγους τῆς Ἄννης Κάδερικ, συνδυάζουσα αὐτοὺς μὲ τὰς πράξεις τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, καὶ πιστεύω ὅτι πράγματι ὑφίσταται μυστικόν τι.

Καὶ χωρὶς νὰ εἶπω ἄλλο ἡγέρθη, ὅπως ἐξέλιθω τοῦ δωματίου. Ἐταρακτὸν τὸ πνεῦμά μου λογισμοὶ τινες, τοὺς ὁποίους ἴσως θὰ ἀπεκάλυπτον ἂν συνωμίλουν μετ' αὐτῆς ἐπὶ πλέον καὶ ὧν ἡ γνώσις θ' ἀπέβαινε εἰς αὐτὴν ἐπικίνδυνος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φοβεροῦ ὀνείρου, ἐξ οὗ ἀποτόμως μὲ ἀπέσπασεν, ἐπέριπτον σκιὰν ἀπαίσιον ἐπὶ πάσης νέας ἐντυπώσεως, ἣν τὰ περιστατικὰ ὅσα βαθμηδὸν μοὶ διηγεῖτο παρήγον εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἡσθάνομην προσεγγίζον τὸ μέλλον, τὸ προαναγγεληθὲν ὑπὸ τόσων δυσχερῶν οἰωνῶν· καὶ μοὶ ἐνεποιοῦν τρόπον φρικτὸν οἱ οἰωνοὶ οὗτοι· μοὶ ἐπέβαλλον διὰ τῆς βίρας τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰμαρμένος τις καὶ ἀνεξιχνίαστος σκοπὸς ἐπεκράτει εἰς τὴν μακρὰν ἐκείνην ἄλυσιν τῶν γεγονότων, τὴν περιβάλλουσαν ἡμᾶς νῦν διὰ τῶν σπειρῶν της. Ἐσυλλογιζόμην τὸν Χαρτράϊτ οἶον τὸν εἶδα μὲ τοὺς πραγματικὸς ὀφθαλμούς μου, ὅτε ἦλθε νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ, καὶ οἶον τὸν εἶδον ἐν τῷ ὁράματι μὲ τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς, ἤρχισα δὲ νὰ ὑποθέτω ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ἐθαίνομεν ἀσυνειδήτως τυφλώττοντες, πρὸς ὠρισμένον ἀφρευκτὸν τέμα.

Ἐνῶ ἡ Λαύρα ἀνῆρχετο μόνη εἰς τὰ δωματία της, ἐγὼ ἐξῆλθον διὰ νὰ σκεφθῶ περιπατοῦσα μονήρης εἰς τὰς περὶ τὸν πύργον δεινδοστοχίας. Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀπεχωρίσθη τῆς Λαύρας, ἐγέννη ἐν ἐμοὶ ζωηρὰν περιεργίαν, ἣν ἐτήρησα ἀπόκρυφον, νὰ μάθω πῶς ὁ κόμης Φόσκος διῆλθε τὰς μετὰ μεσημβρίαν ὥρας· μοὶ ἐνέπνευσε δὲ καὶ ὑποψίας ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ταξιδίου, ἐξ οὗ ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχεν ἐπιστρέψει πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Ἀφοῦ τοὺς ἀνεζήτησα πανταχοῦ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀνέυρω, ἐπέστρεψα εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἐξηρέυνησα ἀλληλοδιαδόχως πάσας τὰς αἰθούσας καὶ τὰ δωματία τοῦ ἰσογείου. Πᾶσαι ἦσαν κεναί. Ἐπέστρεψα εἰς τὸν πρόδομον καὶ ἀνῆλθον τὴν κλίμακα μεταβαίνουσα πρὸς συνάντησιν τῆς Λαύρας. Ἐνῶ διηρχόμην διὰ τοῦ διαδρόμου, ἡ κυρία Φόσκου ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της καὶ τότε ἐσταμάτησα διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω ἐὰν ἤξευρε ποῦ εὕρισκοντο ὁ σύζυγός της καὶ ὁ σίρ Πέρσιβαλ. Μοὶ ἀπήντησε καταφατικῶς. Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας τοὺς εἶχεν ἴδει ἀμφοτέρους ἐκ τοῦ παραθύρου της. Ὁ κόμης ἤγειρε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους ἀγαθότητος, ἀδρόφρων δ' ὡς πάντοτε καὶ περὶ τὰ ἐλάχιστα τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ἐξῆρχετο μετὰ τοῦ φίλου του χάριν μακροῦ περιπάτου...

Χάριν μακροῦ περιπάτου! Ἀφότου εὕρισκοντο ὁμοῦ οὐδέποτε τοὺς εἶδα νὰ συμ-

περιπατήσωσιν. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ ὡς μόνον ἀσκησιν ἡγάπα τὴν ἵππασίαν. Ὁ δὲ κόμης, ὅστις ὁσάκις μὲ συνώδευσεν ἐπραττε τοῦτο ἀπλῶς καὶ μόνον ἐξ ἀδρότητος δὲν ἡγάπα κανενὸς εἶδους ἀσκησιν.

Ἐπιστρέψασα καὶ συναντήσασα τὴν Λαύραν ἐνόησα ὅτι αὕτη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἶχε σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ προσεχούς ζητήματος τῆς ὑπογραφῆς, ἐφ' οὗ δὲν εἴχομεν σκεφθῇ πλέον, ἀπασχοληθεῖσαι κατὰ τὴν συνδιαλέξιν μας ἐκ τῆς μετὰ τῆς Κάδερικ συναντήσεως. Διὰ τῶν πρώτων αὐτῆς λέξεων, εὐθύς ὡς μ' ἐπανεῖδε, μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν της, διότι ἔβλεπεν ὅτι δὲν προσεκαλεῖτο εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὅπως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ.

— Ἡσύχασε, τῇ εἶπον, ὡς πρὸς τοῦτο. Δὲν θὰ ὑποβληθῶμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, εἰς κάμμιναν δοκιμασίαν. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ μετέβαλε τὰ σχέδιά του, ἡ περὶ τῆς ὑπογραφῆς ὑπόθεσις ἀνεβλήθη.

— Ἀνεβλήθη; ἐπανέλαβεν ἡ Λαύρα ἐκπληττομένη· ποῖος σοὺ τὸ εἶπεν;

— Μοὶ τὸ ἀνεκοίνωσεν ὁ κόμης Φόσκος, πιστεύω δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐπέμβασιν αὐτοῦ ὀφείλομεν τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὰς ἰδέας τοῦ συζύγου σου μεταβολὴν.

— Ἀδύνατον μοὶ φαίνεται αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ λέγεις, Μαριάννα! Ἀφοῦ, ὡς εἰκάζομεν, ἡ ὑπογραφή μου εἶνε ἀναγκαία ὅπως προμηθευθῇ ὁ σίρ Πέρσιβαλ χρήματα, ὧν ἔχει ἀνάγκην, πῶς εἶνε δυνατόν ἡ ὑπόθεσις ν' ἀναβληθῇ;

— Νομίζω, Λαύρα, ὅτι ἔχομεν ἀρκετὰ διδόμενα διὰ νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα. Ἐλησμόνησες τὴν συνδιαλέξιν μετὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ δικηγόρου του, τὴν ὁποίαν ἤκουσα πρό τινος εἰς τὸν πρόδομον;

— Ὁχι, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμούμαι καλά.

— Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμούμαι· δύο μέσα τῷ ἐπροτάθησαν· τὸ μὲν νὰ σὲ πείσῃ νὰ ὑπογράψῃς τὸ ἔγγραφον, τὸ δὲ νὰ ὑπογράψῃς συναλλάγματα πληρωτέα μετὰ τρεῖς μῆνας. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέτρον εἶνε φανερόν, ὅτι κατέφυγε σήμερον, δυνάμεθα δὲ νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐπὶ τινὰς μῆνας δὲν θὰ αἰσθανθῶμεν τὸν ἀντίκτυπον τῶν οικονομικῶν δυσχερειῶν τοῦ σίρ Πέρσιβαλ.

— ὦ, Μαριάννα! διατάζω νὰ πιστεύσω τὰ προγνωστικά σου, διότι εἶνε πάρα πολὺ εὐνοϊκά.

— Ἀληθινὰ, φιλτάτη; Πρὸ ὀλίγου ὁμοῦς ἐπῆνεις τὸ μνημονικόν μου· διατί τώρα φαίνεται δυσπιστοῦς; Ὑπάγω νὰ φέρω τὰ ἡμερολόγιά μου, καὶ θὰ ἴδῃς ἂν ἔχω δίκαιον ἢ ἄδικον.

Ἐξῆλθον καὶ ἐπέστρεψα ἀμέσως κομίζουσα τὸν τόμον τοῦ χειρογράφου.

Ἀνευροῦσα τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δικηγόρου παράγραφον, ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἀκριβῶς ἀνεμνήσθη τῶν δύο μέσων, ἅτινα ὁ δικηγόρος ὑπέβαλε τῷ πελάτῃ του πρὸς ἐκλογὴν. Ἡ βεβαιότης ὅτι ἡ μνήμη μου μὲ ἐδοθήθη πιστῶς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὡς συνήθως μὲ παρηγόρησε καὶ μὲ καθησύχασε, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν Λαύραν. Ἐν τῇ ἐπι-

κινδύνῳ ἀβεβαιότητι τῆς παρουσίας καταστάσεως, δὲν δύναται τις νὰ προῖδῃ ὅποια μέλλοντα συμφέροντα ἐνδέχεται νὰ ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς τάξεως, ἣν διατηρῶ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου, καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πεποιθήσεως, ἣν ἔχω εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἀναμνήσεών μου, ὅτε χαράττω καθ' ἐκάστην τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἡ φυσιογνωμία καὶ ἡ στάσις τῆς Λαύρας ἐμαρτύρουν ὅτι συνεμερίζετο τὴν τελευταίαν ταύτην σκέψιν μου. Πράγματι ὅμως ἡ λεπτομέρεια εἶνε ἀσήμαντος καὶ αἰσχύνομαι, διότι ποιούμεαι μνηεὶν αὐτῆς, διότι εἰς ἄλλο τι δὲν συντελεῖ εἰμὴ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ καταληπτὴν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν μας. Πολὺ μικραὶ καὶ εὐτελεῖς ἀληθῶς εἶνε αἱ ἐλπίδες μας, ἀφοῦ ἡ ἀσήμαντος αὕτη ἀνακάλυψις, ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν μνήμην μου, χαιρετίζεται παρ' ἡμῶν ἐνθουσιωδῶς ὡς ἀνέυρεσις νέου τινὸς προστατοῦ!

Ἀμα τῷ πρώτῳ κτυπήματι τοῦ ἀναγγέλλοντος τὸ δεῖπνον κώδωνος, ἀπεχωρίσθημεν. Εἶχε μόλις σημάνει ὁ κώδων, ὅτε ἐπ' ἀνέκαμψαν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης ἐκ τοῦ περιπάτου. Ἡκούσαμεν τὸν οἰκοδεσπότην ἐρευγόμενον κατὰ τῶν οἰκετῶν χάλαζαν ἐπιπλήξεων, διότι ἐβράδυναν κατὰ πέντε λεπτά, ὃ δὲ παρ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος ἐπενέβη κατὰ τὸ σῶνθεος συνιστῶν εἰς αὐτὸν ἡσυχίαν καὶ ὑπομονήν.

Ἡ ἐσπέρα ἔληξεν. Οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη· ἀλλ' ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος παρετήρησα συμπτώματά τινα, ἅτινα μ' ἔκκαμαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ δωματῖά μου λίαν ἀνῆσυχος, ὡς πρὸς τὴν Ἄνναν Κάδερικ καὶ ὡς πρὸς τ' ἀποτελέσματα, ἅτινα ἡ ἐπαύριον θὰ παραγάγῃ.

Ἦδη πρὸ πολλοῦ ἐκ πλείστων διδομένων ἀπέκτινα τὴν βεβαιότητα, ὅτι μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐπιπλάστων φάσεων τοῦ χαρακτῆρος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἡ μᾶλλον ἀπατηλὴ καὶ ἐπομένως ἡ ἥμισυ εὐοίωνος εἶνε ἡ τῆς ἐπιδεικτικῆς ἀβροφροσύνης. Ἐκ τοῦ μακροῦ δὲ μετὰ τοῦ φίλου τοῦ περιπάτου ἐπέστρεψε πολὺ περισσότερον ἀβρόφρων, ἀφ' ὅ,τι ὑπῆρξέ ποτε, καὶ ἰδιαζόντως πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἡ Λαύρα ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα, ἐγὼ δ' ἐταράχθην ἐνδομύχως, ὅτε τὸν ἤκουσα νὰ τὴν καλῇ διὰ τοῦ ὀνόματός της, ἐρωτῶν ἐὰν ἔλαβεν ἐσχάτως εἰδήσεις περὶ τοῦ θεοῦ της καὶ πληροφορούμενος περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐσκόπει νὰ προσκαλέσῃ τὴν κυρίαν Βέξου νὰ ἔλθῃ, ὅπως διατρίψῃ ἐν Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐφαίνετο ἐπιδεικνύων πᾶσαν ἀβρὰν μέριμναν καὶ προθυμίαν, ἐνθυμίζων διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του τὴν μισητὴν ἐποχὴν, ὅτε διέτριβεν ἐν Λίμμεριτζ - Χάουζ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιδόξου μνηστῆρος τῆς Λαύρας. Ἡ τοιαύτη ἐναρξίς ἦτο κακὸν σημεῖον, ἀλλ' οἰωνὸς χειρότερος ἀκόμη μοὶ ἐφάνη τὸ ὅτι μετὰ τὸ δεῖπνον προσποιήθη ὅτι ἐκοιμήτο εἰς μίαν γωνίαν τῆς

αἰθούσης, ἐνῶ τὸ ζοφερὸν βλέμμα του κυρίως παρηκολούθει πανταχοῦ ἐμὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, ὅσάκις ἐπίστευεν ὅτι οὐδεμία ἐξ ἡμῶν ὑπώπτευσεν τὴν πονηρίαν του. Οὐδαμῶς ἀμφέβαλα, ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἐκδρομὴ αὐτοῦ μόνοι ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Βέλμινγκχαμ, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν Κάδερικ· πλὴν τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην συμβάντα μὲ πείθουσιν, ὅτι ἡ ἐκδρομὴ δὲν ἐγένετο ἐπὶ ματαιῇ καὶ ὅτι κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὰς πληροφορίες, ἃς ἀναμφιβόλως μετέβη ὅπως ζητήσῃ. Ἐὰν ἐγίνωσκον ποῦ νὰ εὕρω τὴν Ἄνναν Κάδερικ, θὰ ἡγειρόμην λίαν πρῶτὴ τὴν ἐπαύριον, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

Ἐνῶ ἔβλεπον καλῶς καὶ ἐγίνωσκον πῶς ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσω τὴν συμπεριφορὰν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὁ κόμης ἀπ' ἐναντίας ἐφαίνετο ὑπὸ ἐποψιν ὅλως νέαν δι' ἐμέ. Διὰ πρώτην φορὰν ἀπόψε μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὸν ἴδω ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ἀνδρὸς εὐαισθητοῦ. Δὲν ἀστείζομαι. Τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ὑπαινίσσομαι, καθόσον ἡδυνήθην νὰ πιστεύσω, ἦσαν πραγματικὰ καὶ οὐχὶ πλαστά.

Λόγου χάριν ἦτο γαλήνιος καὶ κατὰ τι καταβεβλημένος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ φωνὴ του ἐξέφραζον οἶκτον, οὕτινος συνεκράτει τὴν παραφορὰν. Ἐφερεν — ὡς νὰ ὑπῆρχε σχέσις τις μυστηριώδους μεταξὺ τῆς περὶ τὴν ἐνδυμασίαν του κομψότητος καὶ τῶν μᾶλλον ἀποκρύφων αὐτοῦ αἰσθημάτων — τὸν λαμπρότατον τῶν ὑπενδύων, ἐξ ὧσων μέχρι τότε τὸν εἶδομεν νὰ φορέσῃ, ἐξ ὑψίστου μεταξίνου πρασίνου, ὡχροτάτου τοῦ χρώμα, μετ' ἀργυρῶν κεντημάτων. Ἡ φωνὴ του κατήρχετο μέχρι τῶν περιπαθηστάτων φθόγων, εἰς τὸ μειδίάμα του δὲ διεφάνετο θαυμασμός, στοργὴ τις σχεδὸν πατρικὴ, ὅποτε ἀπετεινέτο πρὸς τὴν Λαύραν ἢ πρὸς ἐμέ. Ἐθλίψεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη τὸν νῆχαισται διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν ἐνδείξεις τῆς ἀβροφροσύνης του. Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια καὶ ἀντήλλαξαν οἱ δύο τῶν συζυγικῶν πρόποσιν.

— Εἰς ὑγείαν σου! φίλτατέ μου ἀγγελε, προπίνω ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου! Ἐλεγε μὲ ὅμμα ὑγρόν ἐκ τῆς τρυφερότητος. Ἐτρωγεν ἐλάχιστον, ἐστέναξε καὶ ἀπῆντα διὰ τῆς φράσεως: «Φίλτατέ μου Πέρσιβαλ!» ὅσάκις ὁ φίλος του τὸν ἐνέπαιζεν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβε τὴν Λαύραν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν θὰ ἐλάμβανε τὴν καλωσύνην «νὰ τῷ πράσῃ τὴν ἡδονὴν» ν' ἀκούσῃ ἐν τεμάχιον μουσικῆς, ἐκτελούμενον παρ' αὐτῆς.

Ἄν καὶ ἐξεπλάγῃ διὰ τὴν αἰτησίαν τοῦ ἡ Λαύρα, ἐν τούτοις ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ.

Ὁ κόμης ἐκάθησε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐνῶ ἡ ἄλυσις τοῦ ὥρολογίου του ἐξέτεινε τοὺς πολυκρίθμους κρίκους τῆς ὡς ὀφίς μετέπιχρυσά λείπια ἐπὶ τῆς πρασίνης προεξοχῆς τοῦ ὑπενδύτου του. Ἡ ὑπερμεγέθης κεφαλὴ του ἔκλινε χαύνως πρὸς τὸ ἐν μέρος, καὶ οἱ λευκοκίτρινοι δάκτυλοι του ἐκτύπων ἡρέμα, σημειοῦντες

τὸν καιρὸν τῆς μουσικῆς. Ἐπήνεσεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὴν ἐκλογὴν τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου, καὶ ἐθαύμασε τὴν τέχνην τῆς ἀδελφῆς μου, οὐχὶ ὡς ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος Χαρτράϊτ, ἕνεκα τῆς ἀθῶας εὐχαριστήσεως, ἣν ἀπήλαυσεν ἐκ τῆς μελωδίας, ἀλλὰ μετὰ τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς ἐμπειρίας ἀληθοῦς εἰδήμονος, γινώσκοντος νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῆς μουσικῆς συνθέσεως κατὰ πρῶτον λόγον καὶ εἶτα τὸν τρόπον, δι' οὗ αὕτη ἐκτελεῖται.

Ἐπειδὴ ἡ νύξ ἐπῆρχετο, ἀπήτησεν ἀμέσως «νὰ σεβασθῶσι τὰς γλυκεῖας ἀνταυγείας τῆς θνησκούσης ἡμέρας» καὶ νὰ μὴ ἀνάψωσιν ἀκόμη τὰ φῶτα. Μετὰ τοῦ συνήθους τοῦ ἀθορύβου βήματος, ὅπερ μοὶ ἐμπνέει φρίκην, ἦλθε νὰ μ' εὕρῃ εἰς τὸ ἀπομεμακρυσμένον παρὰθυρον, παρὰ τὸ ὅποιον ἰστάμην ὀρθία, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωμαι ἀπέναντί του καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπω, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ὑποστηρίξω τὴν περὶ τῶν φώτων πρότασιν του. Ἐὰν ἐν καὶ μόνον ἐκ τῶν φώτων τούτων ἤρκει νὰ τὸν κατακάσῃ, προθύμως θὰ ἔσπευδον ἐγὼ αὐτοπροσώπως νὰ τὸ φέρω ἐκ τοῦ μαγειρείου!

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀγαπᾶτε, μοὶ εἶπε μετὰ τρυφερότητος, τὸ ὑποτρεμόν αὐτὸ καὶ γαλήνιον ἀγγλικὸν λυκόφως. Ἄ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἀγαπῶ. Τὸν ἔμφυτον θαυμασμόν, ὃν αἰσθάνομαι πρὸς πᾶν ὃ,τι μέγα, εὐγενὲς καὶ ὠραῖον, αἰσθάνομαι ἰδίως κατὰ τοιαύτην ἐσπέραν, ἣν φαίνεται ζωογονοῦσα καὶ ἐξαγνίζουσα οὐρανία τις πνοή. Ἡ φύσις ἔχει δι' ἡμᾶς ἀθάνατα γόητρα, ἡδονὰς ἀνεξάντλητους. Δυστυχῶς εἶμαι γέρον, πολὺ γέρον καὶ πολὺ εὐσαρκος· διαχύσεις τινὲς ἀρμόζουσιν εἰς τὸ ἰδικόν σας στόμα, δεσποινίς· Ἄλκομβ, εἰς τὸ ἰδικόν μου παρομοιάζουσι μὲ εἰρωνικὸν ἀστεϊσμόν. Εἶνε ὅμως σκληρὸν νὰ φαίνωμαι γελοῖος, ἕνεκα τῶν παραφορῶν τῆς εὐαισθησίας μου, ὡς νὰ εἶχε γηράσει καὶ παχύνει καὶ αὕτη ἡ ψυχὴ μου! Παρατηρήσατε, φίλτατη δεσποινίς, τὸ ῥόδοχρον ἐκεῖνο χεῶμα, ὅπερ θνήσκει βχθηδὸν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων. Δὲν πληροῖ συγκινήσεως τὴν ψυχὴν σας, ὅπως καὶ τὴν ἰδικὴν μου; . . .

Ἐσιώπησεν· ἡγεῖρε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἀπήγγειλε τὸ περιφρημον τρισίχον τοῦ Ἀντόν περὶ τῶν πρώτων ὠρῶν τῆς ἐσπέρας:

Ἦτο ἡ ὥρα ὅτε
Ὁ πόθος εἰς τοὺς πλέοντας γλυκὺς ἀναγεννᾷται,
Καὶ τὴν ψυχὴν των συγκινεῖ ἡ μνήμη τῆς ἡμέρας
Κεῖθ' ἣν ἀπεχαιρέτισαν τοὺς προσφιλεῖς οἰκεῖους.

Ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τούτους μετὰ συγκινήσεως καὶ μετὰ προφορᾶς μελωδικῆς, ἐπαυξανούσης τὸ θέλητρον τῆς ἀπαρχμύλλου στροφῆς.

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ! ἀνέκραξεν αἰφνης, ἐνῶ ἡ ῥυθμικὴ ἀπαγγελία τοῦ τελευταίου τῶν ἀθανάτων αὐτῶν στίχων ἐθνησκεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του, καθιστῶ γελοῖον τὸ γῆρας μου, ἀποβάνω δὲ ὀχληρὸς καὶ ἀνικαρός εἰς τοὺς περὶ ἐμέ. Ἄς κλεισώμεν αὐτὸ τὸ ἀνοικτὸν παρὰθυρον τῆς καρδίας μου καὶ ἃς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν κόσμον,

οίος πραγματικῶς εἶνε τουτέστι ἀπαιτη-
τικός καὶ θετικός. Πέρισβαλ, ψηφίζω ὑπὲρ
τῆς παραδοχῆς τῶν φώτων. Κυρία Κλάυδ,
δεσποινίς Χάλκομθ, Ἐλεονώρα, φιλιτάτη
μου σύμβιε, τίς ἐξ ὑμῶν ἔχει τὴν καλω-
σύνην νὰ πιεῖξῃ μαζί μου δόμινον;

Ἀπετείνετο πρὸς πάσας ἡμᾶς, ἀλλ' ἰ-
δαιτέρως παρετήρει τὴν Λαύραν.

Εἶχε καταντήσῃ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους
νὰ συμμερίζεται τὸν φόβον, ὃν μοὶ ἐνέπνεεν
ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δυσχερευθῇ ὅπως δῆποτε ὁ
ἀνὴρ ἐκεῖνος καὶ ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρό-
τασίν του. Ἐπράττε περισσότερον ἀφ' ὅτι
ἡδυνάμην νὰ πράξω ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ἐν τοι-
αύτῃ θέσει. Καμμία σκέψις δὲν θὰ ἔσχευε νὰ
μὲ πείσῃ νὰ καθήσω παρὰ τὴν αὐτὴν
τράπεζαν μετ' αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του,
μέσον τοῦ σκότους τοῦ λυκόφωτος, ὅπερ
βχθμηδὸν ἐγένετο πυκνότερον, ἐφαίνοντο
εἰσδύοντες εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου.
Οἱ ἀναπληροὶ τῆς φωνῆς μου προσέκρουον
κατὰ τῶν νεύρων μου καὶ μοὶ προὔξενον
ῥίγας φοίτης. Τὸ ὄνειρόν μου, οὐ οἱ μυ-
στηριώδεις φόβοι μὲ ἠνώχλουν ἐκ δικλείμ-
ματων καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ἐτυράννει
τὸ πνεῦμά μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν
δι' ἀφορήτων προκισθημάτων, δι' ἀγωνίας
καὶ στενοχωρίας ἀπεριγράπτου. Ἐπανέ-
βλεπον τὸν λευκὸν τάφον καὶ τὴν πεπλο-
φόρον γυναῖκα, ἥτις ἐξήρχετο ὑπὸ τὸ ἐ-
πιτύμβιον μάρμαρον, ὅπως σταθῇ παρὰ τὸν
Χαρτράϊτ. Ἐκ τοῦ βάρους αἰφνης τῆς ψυ-
χῆς μου ἀνεπήδησεν ὁ λογισμὸς περὶ τῆς
Λαύρας, καὶ μὲ ἐνέπλησε πικρίας, ἣν οὐ-
δέποτε ἄλλοτε εἶχον αἰσθανθῇ. Καθ' ἣν
στιγμὴν, πορευομένη πρὸς τὸ τραπέzion
τοῦ παιγνιδίου, διήρχετο ἔμπροσθέν μου,
ἔλαβον τὴν μίαν χεῖρά της καὶ ἀπέθηκα
ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη, ὡς νὰ ἐπρόκειτο μετὰ
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ παντός νὰ χωρι-
σθῶμεν. Ἐνῶ δὲ πάντες μὲ παρετήρουν ἐκ-
πληκτοί, ὠρμησα εἰς τὸν κήπον διὰ τῆς
ἔμπροσθέν μου ἀνοικτῆς θύρας, φεύγουσα
τὰ βλέμματά της καὶ θέλουσα τρόπον τινὰ
νὰ ποφύγω καὶ τὸν ἰδίον μου ἐκυτόν.

Ἡ ὁμήγυρις διελύθη τὴν ἐσπέραν ἐκεί-
νην βραδύτερον τοῦ συνήθους. Περὶ τὸ με-
σονύκτιον ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ ἡμᾶς σιγὴ
διεκόπη ὑπὸ τῶν μελαγχολικῶν φρικιά-
σεων ὑποκώφου πνοῆς, ἥτις ἔσειε ἀθρόυ-
θως τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Ὅλοι ἡ-
σθάνθημεν, ὅτι ἡ ἀτιμώφαιρα ἐψυχράνθη
διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὁ κόμης πρῶτος ἡσθάνθη
τὴν ἐπιδρασιν τοῦ κρυφίου ἐκείνου ἀνέμου,
ὅστις βχθμηδὸν ἐσφοδρύνετο. Ἐνῶ ἀνῆπτε
κηρίον τι διὰ νὰ μοὶ τὸ προσφέρει, ἐστα-
μάτησεν αἰφνης καὶ μοὶ εἶπε συνοδεύων
διὰ νεύματος τοὺς λόγους του:

— Νὰ ἰδῇτε! . . . αὐρίον θὰ ἔχομεν
μεταβολάς. . .

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργῶ.]

[Ἡ Ὄρα προηγούμενον φύλλον].

Ἀκολουθῶς, παραγγέλλει νὰ φέρωσιν
εἰς τὸ Λοῦβρον ὅλας τὰς μαστίγας τῆς
Μονῆς τῆς Ἀγίας Γενοθέρας, διερχό-

μενος δέ, μελάνειμων, πρὸ τοῦ χω-
λαίνοντος Σχομβέργ, τοῦ ἔχοντος εἰσέτι
ῥητημένον τὸν βραχίονα ἀπὸ μανδη-
λίου, Δ' Ἐπερνών, τοῦ εἰσέτι ζαλισμέ-
νου Κουέλου καὶ τῶν τρεμόντων Δ' Ὡ
καὶ Μωζιρόν, διανέμει αὐτοῖς μαστίγας
καὶ διατάσσει νὰ μαστιγῶνται ἀμοιβαίως
ὅσον ἰσχυρῶς δύνανται οἱ βραχίονες αὐ-
τῶν νὰ κτυπῶσιν.

Ὁ Δ' Ἐπερνών κρατηρεῖ, ὅτι, πάσχων
τὸν δεξιὸν βραχίονα, δέον νὰ ἐξαιρεθῇ τῆς
τελετῆς, διότι δὲν θὰ δύναται ν' ἀντα-
ποδίδῃ τὰς μαστιγώσεις, τὰς ὁποίας θὰ
λαμβάνει, τὸ ὅποτον θέλει ἀποτελεῖ πα-
ραφωνίαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῶν
μαστιγώσεων.

Ὁ Ἐρρίκος ὁμῶς ἀπαντᾷ αὐτῷ, ὅτι ἡ
μετάνοιά του θέλει εἶναι ἀρεστοτέρα τῇ
Θεῷ.

Αὐτὸς οὗτος διδίδει τὸ παράδειγμα. Ἀ-
φαίρει τὸν μανδύον του, τὸν ὑπενδύτην
καὶ καὶ τὸν χιτῶνά του καὶ τύπτει ἐκυ-
τὸν ὡς μάρτυς.

Ὁ Σχικῶ ἠθέλησε νὰ γελάσῃ καὶ νὰ
χλευάσῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλὰ
τρομερὸν βλέμμα τοῦ βασιλέως ἔκκεν
αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ὥρα κα-
τάλληλος. Λαμβάνει, λοιπόν, αὐτὸς ἐπί-
σης μαστίγα, πλὴν, ἀντὶ νὰ τύπη ἐκυ-
τόν, δέρει ἀνηλεῶς τοὺς γείτονάς του·
ὁσάκις δὲ δὲν εὐρίσκει ῥάχεις πλησίον
του, ἐκδέρει τὰ χρώματα τῶν στηλῶν
καὶ τῶν τοίχων.

Ὁ θόρυβος οὗτος φέρει, μικρὸν καὶ κατ'
ὀλίγον, τὴν γαλήνην εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ βασιλέως, μολονότι εἶναι καταφανές,
ὅτι τὸ πνεῦμά του ἐξακολουθεῖ ὃν σπου-
δαίως τεταραγμένον.

Αἰφνης ἐγκαταλείπει τὸν κοιτῶνά του
καὶ διατάσσει νὰ περιμεινώσιν αὐτόν. Ἐξ-
ελθόντος αὐτοῦ, αἱ μαστιγώσεις παύουσιν
ὡς διὰ μαγείας. Μόνος ὁ Σχικῶ ἀκολου-
θεῖ τύπτων τὸν δ' Ὡ, τὸν ὅποιον ἀπε-
χθάνεται, ἀλλ' ὅστις ἀνταποδίδει αὐτῷ
τὰς μαστιγώσεις μετ' ὅσης αὐτῷ δυνάμει.
Ἦτο περίεργος μονομαχία.

Ὁ Ἐρρίκος μετέβη παρὰ τῇ βασιλίσσῃ,
δωρεὶ αὐτῇ περιδέραιον μαργαριτῶν ἀξίας
εἰκοσι πέντε χιλιάδων σκούδων, ἀσπάζε-
ται αὐτὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν,
ὅπερ δὲν εἶχε πράξει πρὸ ἔτους, καὶ παρα-
καλεῖ αὐτήν, ὅπως, ἀποβαλοῦσα τὰ βα-
σιλικὰ κοσμήματα, ἐνδυθῇ σάκκον.

Ἡ Λουδοβίκη τῆς Λορραίνης, πάντοτε
ἀγαθὴ καὶ πρᾶος, συναινεῖ ἀνεὺ ἀντιλο-
γίας, μόνον δ' ἐρωτᾷ διατὶ ὁ σύζυγός της
ἐπιθυμεῖ τοῦτο.

— Διὰ τὰς ἀμαρτίας μου, ἀποκρίνεται
ὁ βασιλεὺς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη εὐχαριστεῖ τὴν βα-
σιλίσσαν, γινώσκουσαν καλλίον πικρὸς ἐτέ-
ρου ὅποιον τὸ δυσδίαστακτον φορτίον τῶν
ἀμαρτημάτων, ἐπὶ ταῖς ἐποίσις ὁ σύζυ-
γός της ἔδει νὰ μετανοήσῃ. Ἐνδύεται,
λοιπόν, κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Ἐρρίκου,
ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του,
ἀφοῦ ἐκάλεσεν ἐκεῖ τὴν βασιλίσσαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ βασιλέως, αἱ μαστι-
γώσεις ἐπανῆλθον. Ὁ δ' Ὡ καὶ ὁ Σχι-

κῶ, οἵτινες δὲν εἶχον διακόψει τὸ ἔργον,
αἰμάσσουσιν, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκφράζει αὐ-
τοῖς τὰ συγχαρητήριά του καὶ καλεῖ αὐ-
τοὺς ἀληθεῖς καὶ μόνους φίλους του.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἡ βασιλίσσα προσ-
έρχεται, περιβεβλημένη τὸν σάκκον. Τότε,
διανέμονται λαμπάδες εἰς ἅπασαν τὴν
αὐλὴν καὶ οἱ εὐεδεῖς αὐλικοί, αἱ ὠραῖαι
κυραὶ καὶ οἱ ἀγαθοὶ Παρισίνοί, γυμνόπο-
δες, μὲ τὸν ἐπικρατοῦντα φοικῶδη καιρὸν
τῶν πάγων καὶ τῶν χιόνων, πιστοὶ εἰς τὸν
βασιλέα καὶ τὴν Παναγίαν, πορεύονται
εἰς Μονμάρτρ, τὸ πρῶτον μὲν τρέμοντες ἐκ
τοῦ ψύχους, ταχέως ὁμῶς θερμανθέντες
ἐκ τῶν μανιωδῶν μαστιγώσεων, τὰς ὁ-
ποίας ὁ Σχικῶ διανέμει πρὸς πάντα ἔχον-
τα τὴν δυστυχίαν νὰ εὐρίσκηται εἰς βρα-
χυτέραν τοῦ μήκους τῆς μαστιγῆς αὐτοῦ
ἀπόστασιν.

Ὁ δ' Ὡ ὡμολόγησεν ἐαυτὸν ἡττηθέντα
καὶ ἔφυγε πεντήκοντα βήματα μακρὰν αὐ-
τοῦ.

Τὴν τετάρτην ἐσπερινὴν ὥραν, ὁ πένθι-
μος περίπατος εἶχε περατωθῇ, αἱ Μοναὶ
εἶχον λάβει πλουσίας ἐλεημοσύνας, πάν-
των τῶν αὐλικῶν οἱ πόδες εἶχον ἐξοιδηθῇ
καὶ τὰ νῶτα εἶχον ἐκδραῖ· ἡ βασιλίσσα
ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν περιβεβλημένη εὐρὺν
ἐκ χονδρῶν παντίου χιτῶνα καὶ ὁ βασιλεὺς
κρατῶν κομβολόγιον ἐκ κρᾶνίων νεκρῶν.
Ἐχύθησαν δάκρυα, ἐκάη λίθανος, ἀνεπέμ-
φθησαν κραυγαί, δαήσεις, ψαλμωδία.

Πάντες εἶχον ὑποφέρει τὸ ψῆχος καὶ
τὰς μαστιγώσεις, ὅπως εὐχεστέησιν τῷ
βασιλεῖ, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ μαντεύσωσι
τίνας ἔνεκα λόγου οὗτος, ὅστις τόσον εὐ-
θύμως εἶχε χορεύσει πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐ-
σκληραγῶγει ἐκυτόν τοιοῦτοτρόπως τὴν
ἐπαύριον.

Οἱ Οὐγονότοι, οἱ Ἀντικαθβινισταὶ καὶ οἱ
Ἐκδεδητημένοι εἶδον διερχομένην τὴν λι-
τανεῖαν τῶν μαστιγῶτων, γελῶντες καὶ
λέγοντες, εἰθισμένοι ὡς εἶνε οἱ τοιοῦτου
εἶδους ἄνθρωποι νὰ ἐξευτελίζωσι τὰ πάν-
τα, ὅτι ἡ τελευταία θρησκευτικὴ λιτα-
νεῖα ἦτο καλλιτέρα καὶ εὐλαβεστέρα, ὅ-
περ οὐδόλως ἦτο ἀληθές.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον
νῆστις καὶ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων τὰ κυανᾶ
καὶ ἐρυθρὰ ἴχνη τῶν μαστιγώσεων. Δι' ὁ-
λης τῆς ἡμέρας, δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ
τῆς βασιλίσσης, ἐπωφελομένου δὲ πάσης
στιγμῆς ἀναπαύσεως καὶ παντός σταθμοῦ
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὑπέσχετο αὐτῇ νέας
προσόδους καὶ ἐσχεδίαζε προσκυνήματα
μετ' αὐτῆς.

Ὁ Σχικῶ, ἀποκαμὼν νὰ τύπη καὶ κα-
ταληφθῇ ὑπὸ ἀκταβλήτου πείνης, ἔνεκα
τῆς ἀήθους ἀσκήσεως, εἰς τὴν κατεδίκασεν
αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐκρούθη ὀλίγον ἀνωτέρω
τῆς πύλης Μονμάρτρ, ὁμοῦ δὲ μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ Γορσνφλώ, τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου,
ὅστις ἤθελε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν Βουδῶ
καὶ ὁ ὅποιος ἦτο ὁ φίλος του, εἰσῆλθεν
εἰς τὸν κήπον λίαν περημαμένου ἐξοχι-
κοῦ καπηλείου, ὅπου ἐπιεν εὐώδη οἶνον
καὶ κατεβρόχθισεν ἀγρίαν νῆσσαν, φανε-
θεῖσαν εἰς τὰ ἐγγύς τέλματα. Μετὰ δὲ
τοῦτο, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ καὶ